

залученням іноземного капіталу, використання досвіду передових країн Заходу, входженням України без обмежень в народногосподарські зв'язки із зовнішнім світом. [2, с. 16-17].

В Україні ще не вдалося створити національну економічну систему, що забезпечила б прогресивний розвиток держави, її незалежність у формуванні і здійсненні внутрішньої і зовнішньої політики, у розвитку цивільного суспільства, що відповідало б сучасним світовим стандартам.

Причини кризового розвитку економіки України можна поділити на 2 групи: загальні для всіх постсоціалістичних країн і зумовлених специфічними особливостями України.

До першої групи можна віднести:

- органічну неспроможність планової економіки ефективно використовувати досягнення науково-технічного;
- вкрай зношене устаткування;
- рівень енерговитрат на одиницю промислової продукції перевищує в декілька разів показники розвинутих країн.

Специфічними для України являються наступні обставини:

- висока питома вага підприємств воєнно-промислового комплексу;
- досить тісні виробничо-технічні коопераційні зв'язки українських підприємств з підприємствами інших республік колишнього СРСР [3, с. 3-12].

Найскладніша проблема на шляху інтеграції України у світове співтовариство – це формування нового працівника. Але це ще недостатньо усвідомлене не лише громадськістю, а і уряд. Для того, щоб розв'язати цю проблему, треба розвивати освіту, охорону здоров'я, проводити відповідно соціальну політику та інші види соціально-економічної діяльності.

Відстоювання права кожним народом на вибір шляху розвитку, вирішення докорінних проблем країн, що розвиваються, в процесі реорганізації світового економічного порядку – шлях суспільного прогресу[4, с. 35-41].

Отже, інтеграція в сучасну світову економіку – це тривалий процес, який вимагає вироблення довгострокової економічної політики, що враховує історичні і господарські особливості кожної конкретної країни, тенденції НТП і світогосподарських зв'язків. Її реалізація складається в структурній перебудові економіки, підвищенні конкурентоспроможності її галузей, суттєвої перебудові форм і методів господарських зв'язків, у поступальному русі вперед у напрямі більшої відкритості економіки.

Список літератури:

1. Астапов К. Умови стабільного розвитку економічних систем в сучасному світі // Проблеми теорії та практики управління. – 2010. – №2. – С. 90-94.
2. Веригін Н. Вступ до СОТ: реальність і перспективи. //Меркурій.- Березня 2011.- С. 16-17.
3. Іванов Н. Виробничий потенціал України: стан, проблеми розвитку // Економіка України.- 2010.- № 2.- С. 3-12.
4. Спіцин А. Орієнтири економічного зростання //Економіст.- 2010.- № 10.- С. 35-41.

Оксана БУЛКОТ

Київський національний університет ім. Тараса Шевченка

СУЧАСНІ ГЛОБАЛЬНІ ФІНАНСОВІ ЦЕНТРИ У СВІТОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

У сучасній глобальній економіці фінансова активність міжнародних суб'єктів господарювання переважним чином зосереджена у глобальних фінансових центрах. Глобальні фінансові центри формуються у результаті агрегування перманентних потоків фінансових чинників в глобальному масштабі. Тобто, розвиток окремого міста в якості міжнародного фінансового центру залежить від стану його конкурентоспроможності з точки зору поєднання таких чинників як, розвиток інфраструктури фінансового ринку, потенціал зростання, наявність потужної підтримки з боку промисловості, дотримання міських стандартів обслуговування, і вплив факторів економічного середовища. В епоху економічної

глобалізації, міжнародні фінансові центри виконують увесь спектр фінансових функцій, а також мають різноманітні організаційні типи, що пояснюється багатомірністю моделей їх розвитку.

Сучасному глобальному фінансовому центру притаманні такі основні характеристики: по-перше, він поєднує певну кількість фінансових інститутів, що обслуговують міжнародну діяльність суб'єктів господарювання, таких як міжнародні банки, брокерські, страхові компанії та інші фонди; по-друге, у межах фінансових центрів функціонують відносно самостійні системи міжнародних фінансових ринків, включаючи фондовий ринок, ринок облігацій, ринок міжбанківського кредитування, ринок золота, валютний ринок та ін.; по-третє, фінансовий центр вирізняють значні масштаби міжнародної торгівлі різноманітними фінансовими інструментами (у тому числі емісія і торгівля акціями, кредитними інструментами та ін.); по-четверте, міжнародний фінансовий центр, як правило, розташований в сучасному місті з розвинутою інфраструктурою (зв'язок, інтернет, транспорт, сфера послуг, тощо) та відносно високим ступенем відкритості [1]. Також, у межах міжнародного фінансового центру має діяти ефективна регулятивна система, покликана забезпечити високу ліквідність та рівновагу міжнародних фінансових ринків.

Для можливості порівняння та ранжування глобальних фінансових центрів, міжнародними організаціями розраховуються певні індекси. Найбільш вагомими з них - індекс розвитку міжнародних фінансових центрів (IFCD) та індекс глобальних фінансових центрів (GFCI) [1, 2].

Методика розрахунку IFCD є досить складною, базується на теоріях регіональної конкуренції, екосистем, системної інженерії, циклічної економіки та теорії містового будівництва. Також, до розрахунку IFCD включено аналіз таких груп факторів: фактори фінансового ринку, фактори промислової підтримки, фактори сектору послуг, фактори розвитку та зростання, а також фактори економічного середовища [1, 3]. Згідно IFCD на кінець 2014 року до топ 10 глобальних фінансових центрів світу віднесено: Нью-Йорк, Лондон, Токіо, Сінгапур, Гонконг, Шанхай, Париж, Франкфурт, Пекін, Чикаго, а всього у світі нараховується 45 міжнародних фінансових центрів, зокрема, 21 у Європі, 10 в Америці, 11 в Азії та 3 – інші (Йоханесбург, Мельбурн, Сідней) [3].

Індекс глобальних фінансових центрів (GFCI) розраховується шляхом агрегування факторів конкурентоспроможності у п'яти сферах: фактори бізнес середовища, фактори розвитку фінансового сектору, інфраструктурні фактори, людські ресурси, репутація та економічне середовище. Згідно класифікації GFCI, фінансові центри розділяють на три групи – глобальні, транснаціональні та локальні, кожна з яких містить 4 підгрупи – лідери, диверсифіковані, спеціалізовані, кандидати. Так, згідно GFCI у світі функціонує 83 фінансових центри, а до топ 10 віднесено Лондон, Нью-Йорк, Гонконг, Сінгапур, Токіо, Цюрих, Бостон, Женева, Франкфурт, Сеул [2].

Отже, нині сучасні фінансові центри відіграють не тільки роль глобального фінансового посередника, а є безпосередніми локаціями міжнародної фінансової ліквідності, центрами генерації міжнародного капіталу, ефективної реалізації як фінансової, так і підприємницької діяльності, а також відображенням ступеню розвитку та відкритості економіки країни та регіону в цілому.

Список літератури:

1. Xinhua-Dow Jones International Financial Centers Development Index (2013). - September, 2013. Retrieved from: http://www.sh.xinhua.org/shstatics/images2013/IFCD2013_En.pdf
2. M. Yeandle, N. Danev, M. Mainelli, Z/Yen Group Limited. The Global Financial Centres Index 15. - Z/Yen Group and Qatar Financial Centre Authority, - March 2014. Retrieved from: http://www.longfinance.net/images/GFCI15_15March2014.pdf
3. Xinhua-Dow Jones International Financial Centers Development Index (2014). – National Financial Information Center Index Research Institute, Standard & Poor's Dow Jones Index Co. - November, 2014. Retrieved from: <http://www.sh.xinhuanet.com/shstatics/zhuanti2014/zsbg/en.pdf>